

pro porušení předpisu § 427 tr. ř.; nezáleží na tom, že byl opravný prostředek mylně označen, záleží na věcném jeho obsahu.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Zm I 708/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. října 1929, jímž byla odmítnuta jeho zmáteční stížnost do rozsudku téhož krajského soudu ze dne 12. září 1929, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., zrušil napadené usnesení a věc vrátil soudu první stolice, by o zmáteční stížnosti obžalovaného dále po zákonu jednal.

Důvody:

Osobní obeslání obžalovaného k hlavnímu přeličení uvádí § 427 tr. ř. mezi předpisy, jichž šetření káže zákon výslovně pod následky zmátečnosti, a § 281 čís. 3 tr. ř. uvádí v tom směru nešetření předpisu § 427 tr. ř. jako formelní důvod zmátečnosti. V opravném spise, podaném dne 26. září 1929, tedy včas v třídní lhůtě po doručení rozsudku, vynešeného v jeho nepřítomnosti, uplatňuje obžalovaný tuto zmátečnost, vytýkáje, že ke hlavnímu přeličení nebyl řádně obeslán. Obžalovaný ovšem tuto zmátečnost uplatňuje ve formě »odporu«, ohlašuje kromě toho i zmáteční stížnost, leč nezáleží na formálním označení opravného prostředku, nýbrž na věcném jeho obsahu, a tu je jasno, že oním opravným spisem uplatněna byla zmátečnost podle čís. 3 § 281 tr. ř. a, že též byla uvedena skutková okolnost, na které se tato zmátečnost zakládá. Pokud tedy zmáteční stížnost obžalovaného byla krajským soudem dne 3. října 1929 a limine odmítnuta podle § 1 čís. 2 novely k trestnímu řádu jako po zákonu neprovedená, spočívá toto usnesení, nevystihující pravý stav věci, na omylu a bylo proto stížnosti obžalovaného, uplatňující, že »byla ve zmáteční stížnosti jasně uvedena okolnost, naplňující důvod zmátečnosti«, vyhověti, napadené usnesení zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by o zmáteční stížnosti obžalovaného po zákonu dále jednal, nanejvýš i učinil nyní opatření ve smyslu § 1 čís. 3 novely k trestnímu řádu, poněvadž zmáteční stížnost není podepsána obhájcem. Tím jest věc vyřízena i pokud obžalovaný v opravném spise a ve stížnosti mluví o »odporu«, neboť věcně lze uplatniti onu vadu jako zmátečnost a věcně jde tu přes ono mylné označení opravného prostředku jako »odporu« o »zmáteční stížnost«.

Čís. 3719.

Účast na zakázaném táboru není o sobě trestným činem podle §§ 3 a 19 shromažd. zákona.

Není proto vyzvání k hromadné účasti na táboru vybízením k hromadnému páchání přestupku ve smyslu § 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky, nýbrž po případě přestupkem § 3 shrom. zák.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Zm I 799/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle §§ 3 a 19 shromažďovacího zákona a přestupkem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem výzvy k trestným činům podle § 15 čís. 4 zák. na ochranu republiky jako zmatečný a v důsledcích toho zrušil i výrok o trestu a výroky s tím související a věc vrátil do první stolice, a to okresnímu soudu v Hradci Králové, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl. Odsuzující výrok pro přestupek podle §§ 3 a 19 shrom. zák. a sprostující výrok zůstaly nedotčeny.

Důvody:

Zmateční stížnosti nelze upřít oprávnění, pokud vytyká rozsudku mylný výklad zákona ohledně přestupku podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky. Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný vyzval slovy »na shledanou dnes v 6 hodin na Velkém náměstí« aneb »dnes všichni na tábor na náměstí v H.« posluchače, 50—100 osob, k hromadné účasti na zakázaném táboru. Účast na zakázaném táboru sama o sobě však není trestným činem podle §§ 3 a 19 shromažďovacího zákona, neboť se podle tohoto ustanovení tresce jen konání shromáždění pod širým nebem bez úředního povolení, činnost osob, které shromáždění svolávají a na ně zvou, nebo jinak svou činností, zaňájením aneb řečením, konání táboru umožňují. Že k takové činnosti obžalovaný posluchačstvo vyzýval, rozsudek nezjišťuje; pouhá účast na táboru jako posluchač není podle § 3 cit. zák. trestnou a nemůže proto ani vyzvání k hromadné účasti na táboru býti vybízením k hromadnému páchaní přestupku. Bylo proto na mylném výkladu zákona spočívající odsuzující výrok pro přestupek podle § 15 čís. 4 zákona na ochranu republiky zrušiti jako zmatečný, a, ježto nelze ve věci samé rozhodnouti, poněvadž by onen skutek mohl naplniti skutkovou podstatu přestupku podle § 3 shrom. zák., spáchaný svoláváním shromáždění na 6. hodinu večerní bez úředního povolení, bylo za předpokladů § 5 novely k trestnímu řádu věc odkázati soudu první stolice, by ji znova projednal a rozhodl, a to příslušnému okresnímu soudu, ježto jde nyní již jen o přestupek.

Čís. 3720.

Při vinění z deliktu soukromožalobního nebo ze skutečností cti se dotýkajících ze života soukromého není důkaz pravdy vyloučen vždy, nýbrž jen za určitých předpokladů.

Lze se proto v takovém případě ucházeti o křivé svědectví ve smyslu § 199 a) tr. zák. i u svědka, jehož výpověď může přijíti v úvahu jen o důkazu pravdy.

(Rozh. ze dne 27. prosince 1929, Zm II 332/29.)